

и още осем други члена отъ компанията рѣмжели около му: — сладъкъ ли е сютляшътъ, питалъ на подбивъ обсебителя, и продължавалъ да имитира стрѣвнитѣ движения на намусения Константинъ.

VII.

Тѣй безгрижно, би рекълъ читателя, текли днитѣ на младежътъ Христо Ботйовъ, докато се намиралъ на ученическата скамейка въ Калоферъ. Уви! тая оригинална дѣтска натура не се задоволявала съ повърхността на явленията. Колкото и да му се виждали тиранически даскалскитѣ правила, цѣлиятъ училищенъ редъ, но този редъ заедно съ акжла, що черпилъ отъ домашнитѣ бесѣди, все му помогнали да разбере несъгласията въ живота, да разбере още отъ малкъ разликата между нееднаквитѣ общественни положения, и да почувствува всичкитѣ недостатъци на Калоферската цивилизация. Христо Ботйовъ, естествено, не е могълъ да гледа на тая възраст дълбоко въ явленията. Но на едно дѣте, като него, стигало първоначалното възпитание да му даде първия потикъ. Първото условие на нашето възпитание, казваше единъ мислителъ, е несъгласието. Въ цѣлиятъ душевенъ миръ на нашиятъ Христо, образованието внесе въ самото начало раздора. Увлѣкателнитѣ разкази на бащата по география и по всеобща история, се прѣвърщали въ неговото въображение на живи сѣбития, които той всѣкога успѣвалъ да прѣнася на Калоферска почва. До седемнадесетъ-годишната си възраст той не е прѣскачалъ синуритѣ на Калоферския топракъ, ала съ помощта на картата, по която изучавалъ география, Христо пжтешествувалъ изъ цѣлия свѣтъ и присѣтсвувалъ на всички произшетствия.

Еднажъ — тази история е донѣдѣ извѣстна, даскалъ Ботю разправялъ на ученицитѣ за вулканитѣ и за вулканическитѣ изригвания. Съ отбрани думи описвалъ